

Un Caín antagònic

Eduard Fernández i Pep Ramis estrenen un treball de creació a Salt inspirant-se en un passatge bíblic on s'exilia l'assassí, després d'haver mort el seu germà Abel

Pep Ramis davant d'una projecció on es reproduïx ell mateix i Eduard Fernández, en un instant de l'espectacle. Foto: JORDI BOVER.

Ja fa temps que l'actor Eduard Fernández i el ballari Pep Ramis volien fer un treball junts. La implicació del centre d'arts escèniques El Canal i el Teatre Lliure com a coproductors els va permetre posar-hi una data. Per començar a treballar només tenien l'experiència personal i la intuïció que aprendrien l'un de l'altre. Ni es partiria d'una història, ni d'una coreografia. Ni hi hauria un protagonista, ni hi havia assignat un antagonista. Van arrencar amb un tema exploratori ofert per Victòria Szpunberg: la cita bíblica de Caín i Abel. A tots dos els va atreure la relació d'un germà que acaba matant l'altre. Però cap dels dos va voler identificar-se amb

el damnificat. Per això, a partir d'aquest divendres, al teatre municipal de Salt (21 h), Ramis i Fernández són el mateix Caín, que vaga en una mena de desert creant-se dia a dia la motivació per continuar vivint i recorda, amb més o menys bondat, les raons per aquell sacrifici del seu germà estimat. És un Caín dual i antagònic (que es pot negar a ell mateix en algunes escenes) i, alhora, és un Caín híbrid perquè s'expressa en un camí comú entre la paraula del teatre de text i el cos en moviment de la dansa. Faran temporada a Gràcia del 28 d'abril fins al dia 8 de maig.

Malgrat el títol Caín & Caín, en cap moment procuren explicar el passatge bíblic. Els ha motivat saber què deuria succeir amb Caín, exiliat; un viatge que pot tenir molts simbolismes: des que Caín carregui l'absència d'Abel assassinat, que l'exili del protagonista sigui de "si mateix", comenta Fernández. També la sortida obligatòria d'un territori recorda un exili polític que coincideix amb fets històrics del segle XX, arran de la Guerra Civil espanyola o les fugides dels intel·lectuals jueus durant la repressió nazi. De fet, aquest aire de no-lloc respira un aire beckettian. Fernández i Ramis reconeixen que en la peça també hi ha cabuda per a l'absurd, una forma de criticar, de manera coherent, aquella il·lògica: les violacions del feixisme a Europa.

El treball de creació s'ha fet amb un inhabitual procés d'assaig. A més dels textos de Szpunberg, també se n'hi inclouen de Juan Muñoz, de Los corderos SC i dels dos mateixos intèrprets. No ha estat fins a l'últim mes que s'han anat cosint els fragments espigolats durant mesos de provatures, que es converteix en un espectacle de 70 minuts sense pauses i amb un escenari diàfan. Ramis i Fernández s'han armat amb col·laboradors de molt diversa magnitud (des de la contundència de Los corderos fins al matís de Corchero): de tots n'han extret material que apareixerà més o menys velat en escena. Ramis insisteix en un treball que es fixa en els detalls, una màxima que practiquen des de la seva companyia Mal Pelo i el centre de residència L'animal a l'esquena. Ahir, el director d'El Canal, Salvador Sunyer, va reivindicar aquest procés de treball que enriqueix la cultura a mig termini. Sunyer fa un comiat velat a Rigola, amb qui ha compartit molts projectes: aquest any, el Lliure signa set coproduccions entre El Canal o Temporada Alta: Chicha montenegro gallery, Celebració, Dues dones que ballen, Caín & Caín i les creacions de Jordi Oriol, Dordal & Serrano i Ernesto Collado en el cicle Radicals Lliure.

Publicat a:

-El Punt Comarques Gironines 14-04-2011 Pàgina 40

Font del document:

http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/396816-un-cain-antagonic.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mecultura&utm_source=rss&utm_medium=mecultura&utm_campaign=rss